

Příloha P.225

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Předmětnému požadavku nelze vyhovět, neboť by tím pořizovatel porušil základní ústavně právní principy, z nichž přechodné ustanovení v čl. 167 MPP vychází.

Doplnění konkrétní lhůty či data, do kterého by se dle přechodného ustanovení v řízeních podle stavebního zákona a nového stavebního zákona postupovalo dle ÚP SÚ, by nepředstavovalo objektivní a transparentní kritérium a v praxi by v rámci posuzování konkrétních záměrů vedlo k neodůvodněným rozdílům. Takové nastavení by učinilo přechodné ustanovení diskriminačním.

Z časového hlediska je předmětný regulativ nastaven objektivně tak, že dle ÚP SÚ se posuzuje přípustnost těch záměrů, u nichž bylo řízení podle stavebního zákona nebo nového stavebního zákona (souhrnně povolovací řízení) zahájeno před datem nabytí účinnosti MPP a současně toto řízení nebylo ke dni účinnosti MPP dokončeno (tzv. nedokončená řízení). Délku takto vymezených nedokončených řízení a jejich konkrétní průběh přitom nelze jakkoli předjímat. Délka konkrétního povolovacího řízení, vč. navazujících řízení o opravných prostředcích, řízení přezkumných a soudních, jakož i opakovaných řízení navazujících na zrušení rozhodnutí a řízení o změně záměrů před dokončením (odst. 2 článku 167) v praxi ovlivňuje řada faktorů, které jsou přitom z velké části mimo dispozici konkrétních žadatelů.

Povolovací řízení tak v jednom případě může být vyřízeno ve stanovených zákonných lhůtách a v jiném případě může takové řízení probíhat měsíce někdy i roky. Délka řízení je přitom často ovlivněna nejen rozličným zákonným průběhem, tj. skutečností, zda je záměr v rámci povolovacího řízení napadán ze strany oprávněných osob, nebo např. zda je jeden záměr složitější a komplexnější, a vyžaduje tak časově náročnější posouzení ze strany stavebního úřadu nežli jiný, ale běžně i nahodilými skutečnostmi, jako je personální obsazení konkrétního stavebního úřadu a s tím spojená jeho reakční doba. Toto jsou přitom okolnosti, které samotný stavebník coby žadatel o povolení záměru nemá zcela objektivně možnost jakkoli ovlivnit a současně pořizovatel nemá možnost jakkoli předjímat. Pokud by byla aplikace ÚP SÚ dle přechodného ustanovení omezena konkrétním datem či lhůtou v praxi by vznikaly nedůvodné rozdíly spočívající v tom, že na některé záměry by se aplikoval ÚP SÚ, ačkoliv bylo řízení o nich zahájeno později než záměry, na které se aplikují regulativy v MPP, neboť o nich bylo rozhodnuto dříve, tj. v určené lhůtě/do určeného data. Nebo by zcela reálně mohly vznikat situace, kdy budou existovat 2 a více záměrů, k nimž bylo povolovací řízení zahájeno ve stejný den, ale regulativy v ÚP SÚ se budou aplikovat pouze na některé z nich, o nichž by byl stavební úřad schopen rozhodnout ve stanovené lhůtě/do určitého data.

Takový regulativ by byl nejen diskriminační a způsoboval by neodůvodněné rozdíly, ale současně by objektivně vyvíjel tlak na stavební úřady rozhodovat urychleně tak, aby konkrétní řízení bylo dokončeno ve stanovené lhůtě či do určeného data. Takový stav je z praktického hlediska nežádoucí a současně z právního hlediska by takto nastavený regulativ nemohl obstát, neboť by nastavená kritéria nebyla objektivní a nezajišťovala by rovný přístup ke všem adresátům předmětné regulace.

Nadto se podatelem navrhovaná konstrukce přechodného ustanovení zcela míjí se smyslem a účelem jeho přijetí. Regulativ obsažený v článku 167 MPP byl přijat z důvodu zmírnění negativních dopadů do právní sféry konkrétních adresátů nové územní regulace. Se změnou ÚPD jsou přitom v praxi spojeny časté problémy, zejména v případech, kdy se regulace změní v průběhu již zahájeného povolovacího řízení, případně, v situacích, kdy se dříve již pravomocně ukončené povolovací řízení „znovuobnoví“ v důsledku zrušení rozhodnutí v rámci správního či soudního přezkumu. s ohledem na skutečnost, že se nová ÚPD, není-li stanoveno jinak, aplikuje vždy ke dni rozhodnutí stavebního úřadu, mohou tyto změny zasáhnout do již běžících řízení, která byla zahájena a byly k nim zpracovány podklady a dokumentace a k nim byla vydána stanoviska v dobré víře ve stav ÚPD v daném místě a čase.

Omezení aplikace ÚP SÚ konkrétním datem či lhůtou by bylo rovněž v rozporu s principy činnosti veřejné správy, zejména pak s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, dle kterého správní orgán (stavební úřad) šetří práva nabytá v dobré víře, dbá na ochranu veřejného zájmu i práv osob a při rozhodování postupuje tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly mezi obdobnými případy. Zavedení pevného data či lhůty by vedlo k tomu, že záměry, jejichž povolování bylo zahájeno třeba i ve stejný den, by byly posuzovány rozdílně, pouze podle toho, zda řízení skončilo před nebo po stanoveném datu. Takový důsledek by byl v rozporu se zásadou rovnosti a předvídatelnosti rozhodování veřejné správy.

Dále článek 167 odst. 2 MPP výslovně počítá s tím, že ochrana podle přechodného ustanovení se vztahuje i na odvolací řízení, přezkumná řízení, soudní řízení, opakovaná řízení po zrušení rozhodnutí. Smyslem přechodného ustanovení je proto zajistit, aby byl záměr posuzován dle stejných regulativů, které platily v době zahájení povolovacího řízení, a aby tyto regulativy platily i v případě, že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonných lhůtách nebo v případě, kdy by rozhodnutí vydané v tomto řízení bylo následně podrobena správnímu či soudnímu přezkumu.

Stanovení pevného data by tento princip popřelo, neboť by vedlo mj. i k tomu, že by účastník, který využije zákonných opravných prostředků, pozbyl ochranu plynoucí z přechodného ustanovení právě pouze v důsledku délky řízení a oddálení vydání pravomocného rozhodnutí.

Takový výsledek by byl mj. v rozporu s právem na soudní ochranu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a se zásadou legitimního očekávání, jak ji akcentuje judikatura Ústavního soudu (např. nález sp. zn. I. ÚS 1815/18).